

● הנשיא הראשון של ישראל, הפרופסור חיים ויצמן המנוח, יגויים למסע האנטי־בנגוריוני. הדבר יעשה בצורת פירסום מהדורה חדשה של ספר זכרונותיו, מסה ומעש. ספר זה פורסם בשנותיו האחרונות של ויצמן, ועורכיו הוציאו ממנו פרקים שלמים, שלא היו נוחים לדויד בנגוריון. פרקים אלה נשמרו, ועתה עומדים העורכים, או חלק מהם, להוציא מהדורה חדשה של הספר, ולכלול בתוכו את כל הקטעים שצונזרו אז מטעמים פוליטיים.

ויצמן

● תוספת היוקר, שהובי טחה למחצית ינואר, לא תשולם. גם החלטת ההעדה הפועל של ההסתדרות, בדבר העלאת השכר בחמישה אחוזים, לא תקויים. מגי

עים על כך נערכים עתה בין ראשי ההסתדרות לבין שר האוצר פנחס ספיר. ראש הממשלה, לוי אשכול, נוסה אמנם לשלם חלק מתוספת היוקר, כדי לרכך את המכה, אבל ספיר יצליח לשכנע אותו בנימוקים תקציביים. המדו, בעקבות עליות המחירים האחרונות, יצדיק די והותר תשלום התוספת.

● ערב פתיחת המושפטים הפנימיים בתנועת החרות, עומדת להתפוצץ פרשת רכילות מדהימה. הרכילות, המתהלכת בתנועת החרות מזה כמה זמן, מתייחסת לביזבוזים, לנסיעות לחו"ל ולנערות זוהר תל־אביביות.

● צפה לגל של משפטים בון בעלי־הבתים לבין דייריהם, בעקבות השינוי בחוק הגנת הדייר, שניכנס החודש לתוקפו. החוק מאשר לבעלי־הבתים העלאה של מאה אחוז בשכר־הדירה, אולם מייחס זאת לשכר־הדירה שהיה נהוג בשנת 1940, כבסיס, כולל ההעלאות הרשמיות שנעשו מאז. בעלי־בית רבים, שהעלו את שכר־הדירה מאז בהסכמים עם הדיירים, מחוץ למסגרת ההעלאות הרשמיות — ייפגעו. הדיירים ייצמדו ללשון החוק, וייתכן שאף יתארגנו להגנה משפטית משותפת.

● המערכת על מישרת הרב הראשי של תל־אביב תלכש אופי פוליטי גלוי. שני המוע

גורן

מים העיקרים הם הרב הראשי לצה"ל, אלוף שלמה גורן, והרב יצחק ידיה פרנקל, רב השכונות של תל־אביב. המפד"ל מעוניינת בבחירת גורן, רואה בו לוחם יעיל ברב הראשי יצחק נסים. במפא"י נחלקו בתחילה הדעות, כשמרדכי נמיר תומך ברב פרנקל, מתוך חשש בון של בחירות עירוניות. לבסוף החליטה מזכירות המפלגה לתמוך דווקא בגורן. עתה נטוש הקרב על רכישת השפעתן של שאר המפלגות. גורן מנסה להשפיע על הליברא לים העצמאיים, מבטיח להיות ליב־ראלי וחדשני בענייני דת, תוך הצגת יריבו כשמרני.

● הנהלת "קול ישראל" תנסה למנוע בדרכים שונות את המשך הופעת "גל נעול", ביטאון עובדי השרות. בישיבת־ההנהלה האחרונה הוצע לפנות לפרקליט המחנה בטענה שגל נעול גילה סודות מדיניים. הכוונה לרשימה שהופיעה בביטאון זה, וגילתה פרטים על הצידוק הלגיוני של קול ישראל. אם תיאסר הופעת העיתון, יכנסו העובדים ישיבה, יקראו בה את תוכן העיתון, ויפרסמו אותו כדו"ח משיבת עובדים.

● צפה לסדרת מחאות כנגד הסכמי־העבודה החדש, שקבעה ההסתדרות עם התאחדות בעלי התעשייה. הסכם זה, שיובא השבוע לדיון על־ידי ירוחם משל, כולל למעשה את כל דרישותיו של יגאל אלון, בענין בוררות חובה ובענין הודעות מוקדמות על שביתות. ההסכם שיזמה ההסתדרות אף מרחיק־לכת יותר מחוקי־העבודה של אלון, בכך שהוא קובע כי יש להודיע על שביתה 15 יום מראש. כן כולל ההסכם על פיטורי עובדים. תוספת־היוקר והעלאת שכר אינן מוזכרות בו כלל.

● הסכם זה יחריף את היחסים בקרב מפ"ם, בין וותיקי ההנהגה לבין הצעירים. מועצת מפ"ם החליטה לפני חודשיים לשלוח מכתב לגוי אשכול, להודיעו כי מפ"ם לא תסכים להגבלת זכויות יותיו המיקצועיות של העובד. הנה

משלר

הלת מפ"ם לא מילאה את החלטת המועצה, המיכתב לא נישלח. עתה, לאחר קביעת הסכם העבודה, יועלה במפ"ם עניין זה בחריפות רבה, והר צעירים ידרשו פרישה מהקואליציה הממשלתית.

● משמרת ישראל תחי ליה בחודשים הקרובים את כל כלי־הרכב המיושנים מי סוג ויילים וג'יפ, הנמצאים ברשותה. המכוניות המיושנות, אינן מסוגלות לפתח את המהירות הדרושה כדי להדביק עברייני־תנועה וכנופיות גונבי־רכב. עם הכנסת הרכב החדש לשימוש, ייתנו הוראות חמורות, שאין להשתמש ברכב זה לכל מטרה, פרט לנסיעות בתפקיד.

או חיל האויר הישראלי, כפי שלוחשים ידידיו. כאשר לוכדים משחתת נשאים הרבה זכרונות. והזכרונות של אנשי חיל־הים מ' אותם ימים הם מגוונים. לפחות כמו ה' התוחמים המצריים באי־בראהים. המצרים צבעו, משום מה, את צריחי ה' תותחים בגווני כסף וזהב, את בסיסי ה' תותחים באדום ואת רצפתם בכחול.

אולי כדי להזכיר את העובדה כי ה' משחתת, מתוצרת בריטית, עברה לידים משלטונות פורמזה, שמלחיהם הסיניים אוהבים ריבוי צבעים.

● שירה בציבור. בין השלל של איב־ראהים היו פרימוסים מתאי המלחים; שטיחים פרסיים מתאי הקצינים; במיה, פל־פל, חלויה ומכונת גלידה חדישה אחת מ' מחסני האספקה המרכזית.

תמורת שלל כזה היו השובים די נדיבים. עד שאי־בראהים גוררה לנמל ורכו השבויים בירכתי אונייתם וארגנו לשירה בציבור. השירה היחה משל פאריד אל־אטרש ולילה מוראד.

וכאשר ביום המחנה צלצל קצין בכיר אל האונייה, נדהם לשמוע מן הצד השני את

כי משהו נורא עומד לקרות, ניתן במרפאתו של רופא־נשים ירושלמי. הוא מצא, כי החולה שהובאה אליו לבדיקה לא הייתה חולה כלל — כי אם בהריון. מכיוון שהיא הייתה עדיין נערה, ורוקה, ואפילו תלמידת בית־ספר, היה מימצא קודר.

הוריה של הילדה, הידועים היטב ביישוב הירושלמי הישן, וזועזעו עד עמקי נשמתם. הרי שלחו את בתם לבית־ספר חרדי שבח' רדים, כדי שלא תצא לתרבות רעה.

עוד קלחת זו רותחת, הובאה נערה שניה — אף היא תלמידת אותו בית־ספר — לבדיקה רפואית. גם היא נמצאה כחודשי־רדים, כדי שלא תצא לתרבות רעה.

החלה חקירה וזעמת. ההורים רצו לדעת: מי עשה את הנבלה הזאת? הילדות הנפי חדות סיפרו הכל.

● הקומאנדרו תוקף. מקום המיפגש, לדברי הנערות, היה מקום כמעט־קדוש: משרדה של חברת כבוד המת. בראש חברה זו עומד סוכר־יהויס בשם מנשה אייכלר, אשר יחד עם חברות בעלי־אגרוף קנאים מגלה פעילות כלי־אצות למניעת ניתוחי מתים, הברחת גוויות מבתי־חולים, והתפ' רעויות מגוונות.

שנסבעו להגן על הגופות אכרכים אלה, שנסבעו להגן על הגופות

מישמרות הסמונדטים בקריית הממשלה בירושלים קסנוניות גורלית

הסמל התורן. היה זה יוצא עיראק שהציג את עצמו: סלאח עבדאללה מן אי־בראהים אל־אוול. על־מנת למנוע אי־הבנות נוספות מיהר מטה חיל־הים ועיכרת את שם המשחתת ל' אוניית חיל־הים חיפה.

היסטוריה

אחרי 18 שנה

הרב יעקב מנדלבאום היה יהודי ירושלמי חביב. הוא עלה ארצה לפני 93 שנים, נמנה על עשרת בוני הבתים הראשונים של שכונת מאה־שערים. לימים אף הגיע לדרגת ראש השוחטים בירושלים, ובגלל פיקחותו הרבה גם זכה בתואר "הרב הפיקח והחכם".

הוא היה אב לארבעה בנים ושלוש בנות, הרבה לעזור בסתר לנצרכים, יסד חברה ביקור־חולים ובתי לינת־לילה לעוברי אורח. ב־1908 אף זכה להיות אחד משני הנציגים של יהודי ארץ־ישראל בקושטא, בטקס ב' חירת הרב הראשי של האימפריה העות'מנית, ואפילו היום, שנים רבות אחרי פטירתו, עדיין שמו הולך לפניו בירושלים. כי הוא המנדלבאום שנתן את השם, בזכות ביתו השכן, לשער מנדלבאום המפורסם, תחנת הגבול בין ירדן לישראל.

● צאלח המצליח. ייתכן והסיבה היחה להיטותו הציונית של מנדלבאום, שעלה ארצה בגיל 14, וייתכן וחברי לשכת המס' חר בירושלים (העתיקה) החליטו כי אחרי 18 שנה הגיע הזמן לתת לשער שם יותר קרוב ללבם.

בכל אופן השבוע נתכנסה מועצת לשכת המסחר הירושלמית (העתיקה), פנתה ב' דרישה לשלטונות ירדן: לערב את שם ה' שער.

ההצעה של הירושלמים הירדניים: לקרוא לשער "שער צאלח אל־דין". הרמז היה ברור.

יוסף אבן־איוב צאלח אל־דין (1193 — 1137), היה לא רק מכניע הצלבנים וכובש ביירות, צידון, עכו ואשקלון. ב־1187 מילא עוד תפקיד בהצלחה לא מבוטלת. היה זה כיבוש ירושלים.

המתות מפני חילול, לא ראו את עצמם מחוייבים לתת אותו כבוד לגופות התוססים של נערות השכונה. במיוחד כמה מן הנערות הלומדות בבית־הספר ננות ישראל. הם נהגו להתעלם עמן באהבים אסורים, דווקא ב' משרד של חברת כבוד המת.

כשנודעו העובדות, מיהרו ההורים הנפי געים לבית־הדין הרבני של העדה החרדית, ומזכיר בית־הדין, ה"ספרא דדינא" מרכזי בריטנשטיין, פירסם כרוז קורע־לבבות נגד הנואפים. מיד הופיע כרוז נגדי, שהגדיר את האשמות הניאוף כעלילת־דם.

בני משפחותיהן של הנערות לא ראו בעניין נושא להתנצחות ספרותית. הם התארגנו השבוע לקומאנדרו לוחם, המטערו על משרדו של אייכלר. אייכלר עצמו חטף מכה מאלה, ואילו אברכיו החזירו מלחמה שפורה. לבסוף נאלצה המשרטה להתערב, צערה לוחמים משני הצדדים.

אבל היה ברור, כי ההפסקה בקרב אינה אפילו הפוגה. בטניהן של שתי התלמידות יזכירו במשך חודשים, את הכבושה הגדולה, ומדי יום יקום נוקם חדש לכבודן המחולל של בנות ישראל.

זכרונות

מפורמזה עד ח'פה

גם חיל־הים תרם את חלקו במיבצע סיני. הוא העביר מסביב לכף התקוה הטובה שתי פריגטות לאילת. הוא כבש את אי פרעה, ומצא בו, בין יתר השלל, ארגונים רבים של מציתים ומיבושם, וזכר למבריקים בדרכם מ' ירדן למצרים.

בדרום גם הספיק חיל־הים לחסל תותח־חופים סעודי, ליד האי סנפיר, ולהסיע דרך הים צוות בוטנאים שרצו להעביר עצי תמרים מסיני לאילת.

אבל המיבצע הגדול באמת של חיל־הים היה, כמובן, לכידת המשחתת המצרית אי־בראהים אל־אוול.

● תותח בצבעים. וכפי שבטאון חיל־הים, מערכות־ים. מקפיד להזכיר בגליון ה' עשור למיבצע סיני, היה זה חיל־הים שלכד את המשחתת המצרית מול חוף חיפה, ולא ספינות צרפתיות כפי שאומרים שוואינו,